

ЛІТОПИС ЗРОСТАННЯ ВПУ № 22 (до 125-річчя міста Сарни)

На березі Случа, серед різнобарв'я квітів, дерев, кущів, під древніми шатами кременних дубів живе ціле містечко учнівської молоді під назвою – Вище професійне училище №22 м. Сарни. Воно є не тільки візитною карткою міста, його окрасою, але й гордістю і надією, впевненою дорогою у майбутнє багатьом випускникам шкільного північного регіону Рівненщини.

Як і кожен навчальний заклад, ВПУ №22 має свої витоки, історичне коріння. Рік 1961-ий – рік створення навчального закладу. Але свій "родовід" училище мало ще задовго до цього року.

1936-й рік у Сарнах була заснована польським поміщиком рільничка школа для підготовки однієї групи агрономів для роботи в господарствах поміщиків. Єдиний випуск школи був у 1939 році.

Це була трьохрічна трудова школа. База рільничої школи складалась з двохповерхового корпусу, тваринницької ферми, холодильного господарства, складських приміщень, молокопереробного пункту, набору сільськогосподарських машин для кінної тяги, силосних колодязів, 350 га рільничої землі, по 11 гана учня, 375 га луків, сінокошу.

1944-й рік. Рівненське обласне управління сільського господарства на базі колишньої рільничої школи відкрило школу механізації з підготовки робітників для колгоспів та підприємств Рівненської області.

Колішня завуч Ольга Сергіївна Лядська загадує так: Незабаром після вигнання фашистських окупантів із Сарн (11 січня 1944 року) почала працювати школа механізації сільського господарства. Вона готувала

всіх предметів проходили під відкритим небом, зимою – на снігу та морозі, літом – під палючим сонцем, а восени та весною – в бездоріжжя і дощ.

З 1955 по 1961 рік Сарненське училище функціонувало як сільське училище № 9 Львівського міжобласного управління профтехосвіти.

План випуску училища – 1000 випускників в рік за спеціальностями: комбайнер зернозбиральних комбайнів і трактористи цілинних земель Казахстану, Кустанайської та Кочетавської областей. На навчання в училище приймалися тільки демобілізовані юнаки за направленнями райкомів комсомолу, за комсомольськими путівками.

З березня 1961 року на базі СПТУ №9 відкривається міське профтехучилище №15 для підготовки машиністів екскаваторів і бульдозеристів-скреперистів. Цю дату і взято за точку відліку становлення училища, яке підпорядковувалося базовому підприємству – тресту "Поліссєвобуд" Міністерства меліорації і водного господарства України.

Збудований двоповерховий навчальний корпус. Документи свідчать, що створення матеріально-технічної бази почали, як кажуть, "з миру по нитці". Потихеньку будувались, оснащувались технікою. Тоді ж заклали і фруктовий сад. Другим директором був Михайло Назарець (з червня 1968р. по квітень 1979р.) - було збудовано лабораторний корпус та гуртожиток № 1. При третьому директорі Цицорі Павлу Трифоновичу (з квітня 1979р. по липень 1987р.) споруджено п'ять об'єктів: адміністративно-побутовий корпус, котельню, чотириповерховий навчальний корпус, гуртожиток №2, навчально-виробничі майстерні.

А нинішній директор Городнюк Володимир Павлович, Заслужений працівник освіти і науки України, відмінник освіти України, згуртував колектив однодумців, талановитих педагогів, майстрів для здійснення підготовки висококваліфікованих фахівців та втілення реформ профтехосвіти. Він 24-й рік очолює навчальний заклад.

За 49 років існування зі стін училища вийшло більше 20 тисяч спеціалістів, які працюють в різних галузях народного господарства нашої України: механізатори, будів-

Сьогодні педагогічну діяльність в училищі здійснюють 103 інженерно-педагогічні працівники, серед яких - Заслужений працівник освіти і науки України, 17 відмінників освіти України, 22 викладачі вищої категорії, 8 викладачів-методистів, 5 старших викладачів, 19 майстрів виробничого навчання I та II категорій. З 44 викладачів загальноосвітніх та спецпредметів усі мають вищу освіту, більша половина майстрів виробничого навчання навчається у вищих навчальних закладах.

Завдяки належній навчально-методичній та матеріально-технічній базі навчання і професійна підготовка відбувається на рівні найсучасніших вимог педагогічної науки та основ сучасних технологій і матеріалів. Прикладом цього може бути діяльність Навчально-практичного будівельного центру училища, створеного в квітні 2004 року за сприянням будівельної компанії "Женель - Баутехнік" (Україна). Основними завданнями центру є підготовка фахівців високого рівня по виконанню робіт сучасними матеріалами та передовими технологіями. Співпраця із

трактористів та бригадирів. Школа містилася в двооповерховому дерев'яному будинку, директором якої був Шестипалов. На другому механізованій колоні № 66 називали першо-проходцями, бо вони виконували основний обсяг робіт: рили магістральні і бічні осушувальні канали, якими відводили з боліт зайву воду. Слідом йшли трудівники ПМК-81, які зводили на каналах шлюзи і мости, укладали гончарний дренаж, готували майбутні поля під засів.

Учні були переважно з південних районів Рівненщини: Вереського, Здолбунівського, Млинівського, Дубнівського та ін. районів. Навчалось п'ятеро дівчат. В основному це були дорослі люди – 20-30 років. Керівництво училища, викладачі та інструктори виробничого навчання були направлені із східних областей для здійснення практичної допомоги.

Народному господарству області були потрібні робітники таких спеціальностей: трактористи, локомотивісти, водії, ковалі, слюсарі, комбайнери зернових комбайнів, льонокомбайнів, бурякозбиральних комбайнів, коноплекомбайнів і кукурудзопосадочних агрегатів для посадки квадратно-гнездовим способом, машиністів молотилок, машиністів розсадо-посадочних овочевих машин, машиністів пілопосадочних машин.

В середньому за рік школа випускала 1400-1500 механізаторів. Умови були дуже тяжкі: вчилися в три зміни, не вистачало класів, не було клубу, ідальні, гуртожитку.

Курсанти жили на квартирах в селах Сарни та Доротиці і платили за проживання по 10 крб. в місяць. Учні не отримували обмундирування і харчування, їх не вчили писати російською та українською мовами, знання їхні – це 2-4 класи польської школи, але успішність була доброю, а знання своєї професії – відмінні.

Лабораторно-практичні заняття по

В той час у Сарнах діяло три меліоративні організації: дві будівельні і одна експлуатаційна. Меліораторів пересували механізованою колоні № 66 називали першо-проходцями, бо вони виконували основний обсяг робіт: рили магістральні і бічні осушувальні канали, якими відводили з боліт зайву воду. Слідом йшли трудівники ПМК-81, які зводили на каналах шлюзи і мости, укладали гончарний дренаж, готували майбутні поля під засів.

Вже 27 березня 1961 року почався набір учнів в 1961-1962 навчальний рік з профілю машиністів-екскаваторників. Це було єдине училище в Україні з таким профілем навчання. На навчання приймалися юнаки, демобілізовані з армії, які мали 10-річну освіту. Учні отримували 15 крб. стипендії, харчування було платне, обмундирування не отримували і проживали на приватних квартирах.

Не дивлячись на труднощі, силами учнів в позаурочний час був збудований клуб, слюсарна майстерня, їдальня, клас будівельників, механічна майстерня (на даний час знесена), надбудови 2-го учбового корпусу (теперішній склад).

Йшли роки, мінялися назви: ТУ № 9, ТУ № 15, ТУ № 40, СПТУ № 22, а з серпня 1992-го – ВПУ № 22 м. Сарни. В училищі готують молодших спеціалістів по двох напрямках згідно отриманих ліцензій, інженера механіка; обслуговування та ремонт автомобілів та двигунів; будівництво; будівництво та експлуатація будівель і споруд.

За роки існування училища змінилося 4 директори. Першим директором був Микола Мусієнко (з березня 1961р. по червень 1968р.). Він підібрав свою команду із старшунки: Петра Бартака, Сергія Полотіна та старшого майстра Олександра Музичука. Саме при них був

збудований двоповерховий навчальний корпус. Документи свідчать, що створення матеріально-технічної бази почали, як кажуть, "з миру по нитці". Потихеньку будувались, оснащувались технікою. Тоді ж заклали і фруктовий сад. Другим директором був Михайло Назарець (з червня 1968р. по квітень 1979р.) - було збудовано лабораторний корпус та гуртожиток № 1. При третьому директорі Цицорі Павлу Трифоновичу (з квітня 1979р. по липень 1987р.) споруджено п'ять об'єктів: адміністративно-побутовий корпус, котельню, чотириповерховий навчальний корпус, гуртожиток №2, навчально-виробничі майстерні.

А нинішній директор Городнюк Володимир Павлович, Заслужений працівник освіти і науки України, відмінник освіти України, згуртував колектив однодумців, талановитих педагогів, майстрів для здійснення підготовки висококваліфікованих фахівців та втілення реформ профтехосвіти. Він 24-й рік очолює навчальний заклад.

За 49 років існування зі стін училища вийшло більше 20 тисяч спеціалістів, які працюють в різних галузях народного господарства нашої України: механізатори, будів-

ельники, електрики, водії, бухгалтери, столяри, автомеханіки, оператори ЕОМ, виготовлювачі художніх виробів з лози, кухарі, бармени, перукарі. Своєю працею вони вносять вагомий вклад у розвиток економіки незалежної України.

Серед випускників училища є ті, які за свою наполегливу працю були удостоєні в 50-80-і роки високими державними нагородами і удостоєні звання "Герой Соціалістичної праці":

1. Кондратюк Олександра Пилипівна - доярка колишнього к-пу "Україна" Демидівського району;
2. Аврамішин Корній Семенович - механізатор колишнього к-пу "Ленінський шлях" Дубровицького р-ну;
3. Солтис Микола Федорович - комбайнер колишнього к-пу "Україна" Здолбунівського р-ну;
4. Занозовський Олександр Давидович - комбайнер колишнього к-пу ім. 50-річчя Жовтня Сарненського району;
6. Зіглевський Антон Петрович - Лауреат державної премії, делегат XXV з'їзду КПРС, кавалер орденів Леніна і Жовтневої революції.
7. Полтицький Іван Іванович - Лауреат премій Ленінського комсомолу, делегат XXIII з'їзду комсомолу України.

За площею виробничої бази училища одна з найбільших в Україні. До послуг учнів - 2 навчальних корпуси для теоретичних занять з 40 кабінетами, три корпуси навчально-виробничих майстерень з 9 майстернями та 15 лабораторіями, чотири кабінети інформатики та обчислювальної техніки, стадіон, два спортивних зали, бібліотека і читальний зал, акторський зал на 330 місць, їдальня на 240 місць, учнівський готель на 360 місць, медичний пункт, навчальний бар-кафе "Нетпун".

В училищі учні здобувають професії за 16-а спеціальностями.

переводили техніку з колишньої експлуатаційної фірми, електрики, водії, бухгалтери, столяри, автомеханіки, оператори ЕОМ, виготовлювачі художніх виробів з лози, кухарі, бармени, перукарі. Своєю працею вони вносять вагомий вклад у розвиток економіки незалежної України.

Серед випускників училища є ті, які за свою наполегливу працю були удостоєні в 50-80-і роки високими державними нагородами і удостоєні звання "Герой Соціалістичної праці":

1. Кондратюк Олександра Пилипівна - доярка колишнього к-пу "Україна" Демидівського району;
2. Аврамішин Корній Семенович - механізатор колишнього к-пу "Ленінський шлях" Дубровицького р-ну;
3. Солтис Микола Федорович - комбайнер колишнього к-пу "Україна" Здолбунівського р-ну;
4. Занозовський Олександр Давидович - комбайнер колишнього к-пу ім. 50-річчя Жовтня Сарненського району;
6. Зіглевський Антон Петрович - Лауреат державної премії, делегат XXV з'їзду КПРС, кавалер орденів Леніна і Жовтневої революції.
7. Полтицький Іван Іванович - Лауреат премій Ленінського комсомолу, делегат XXIII з'їзду комсомолу України.

За площею виробничої бази училища одна з найбільших в Україні. До послуг учнів - 2 навчальних корпуси для теоретичних занять з 40 кабінетами, три корпуси навчально-виробничих майстерень з 9 майстернями та 15 лабораторіями, чотири кабінети інформатики та обчислювальної техніки, стадіон, два спортивних зали, бібліотека і читальний зал, акторський зал на 330 місць, їдальня на 240 місць, учнівський готель на 360 місць, медичний пункт, навчальний бар-кафе "Нетпун".

В училищі учні здобувають професії за 16-а спеціальностями.

відомою фірмою дала змогу училищу не тільки мати новітні матеріали та технології, а й самим готувати спеціалістів, знання і вміння яких відповідатимуть вимогам сьогодення, проводити передпідготовку: інженерно-педагогічних працівників будівельних училищ західного регіону, працівників будівельних організацій регіону, безробітних, що стоять на обліку в центрах зайнятості і тісно співпрацювати з фірмою по пропаганді та впровадженню новітніх матеріалів і технологій. Відкриття Навчально-практичного будівельного центру забезпечило можливість проведення на базі нашого училища в травні 2004 року III етапу Всеукраїнського конкурсу фахової майстерності серед учнів ПТНЗ з професії "Штукатур". Серед найкращих майбутніх операторів будівельників України по праву і місце зайняв учень нашого училища Мухаревич Олександр.

Це є свідченням того, що весь інженерно-педагогічний колектив, учні постійно працюють над вдосконаленням своєї фахової майстерності та зростанням престижу навчального закладу.

Училище тісно співпрацює з вищими навчальними закладами Рівненщини, з якими укладено угоди про співпрацю.

Випускники училища, які отримали кваліфікацію молодшого спеціаліста, продовжують навчання на будівельному та механічному факультетах Національного університету водного господарства та природо-користування, мають змогу навчатися в інших вищих навчальних закладах України і своєю працею вже вони продовжать історію нашого училища.

Викладач училища
Тамара КИРЕЄВА